

Der er gråvejre i provinsen

KUNST ★★★★★ Landskabsmaleri anno 2010. Allan Otte er én af de helt stærke unge danske malere.

Allan Ottes »Efterbilleder«, som kan opleves på Gl. Holtegaard, er rensset for romantiseringer.

Af Astrid la Cour

Da DR viste Thomas Vinterbergs film »En mand kommer hjem« forleden, kunne panoreringer ud over det danske sommerland fint have gjort det ud for en reklame for økologiske mælkeprodukter. Landbrugsmedarbejdere stod på de solbeskinnede marker med tørklæde om hovedet og vinkede glade og ubekymrede. Men i dagens Danmark er det jo mildt sagt længe siden,

at så mange folk har været på arbejde i marken, nu klarer en enkelt person og en stor maskine det alene. Og nu vi er ved det, så er somrene vel egentlig heller ikke, hvad de har været.

På Gl. Holtegaard kan man opleve udstillingen »Efterbilleder« med maleren Allan Ottes skildringer af provinsen, udkantsdanmark, baglandet eller hvad man nu vælger at kalde det. Men modsat Vinterbergs er Ottes malerier

renset for romantiseringer. Det er gråvejre, og landbrugsejendomme er enten præget af stordrift eller virker forladte. Forulykkede køretøjer og andre maskinuheld står som stille vidnesbyrd om dramatiske begivenheder. De involverede mennesker er væk, og en helt særlig tomhed ligger over landskabet. Det er, som om fraværet og stilheden skaber en følelse af tidløshed – som om det velkendte landskab er blevet indskre-

vet i ufortalte og for længst glemte historier.

Næsten fotorealistisk

På afstand fremtræder Ottes landskaber næsten fotorealistiske, mens motivet tæt på opløses i former. I de nyeste værker breder geometriske mønstre sig som et ekstra lag i malingen, hvilket lægger yderligere en diskret distance til motivindholdet. Ottes henter sine motiver fra nettet. Han samler og

behandler digitalt – først derefter maler han. Der er ingen spontane indfald, og den systematiske tilgang til maleriet betyder, at Otte konsekvent viger uden om selv de mindste spor af sentimentale tilbageblik. Hans ærinde er ikke en forfaldshistorie, om landbrugserhvervet, der i dag er så uendelig langt fra såvel Vinterberg som bagkataloget af fynbomalerens landsbyidyller. Men måske ligger de naturromantiske landskabs-

malerier alligevel indlejret i vores alle sammens bevidsthed – som udstillingstitlen indikerer, som en form for efterbilleder på nethinden. Netop derfor oplever vi måske tomheden og fraværet i Ottes malerier så stærkt.

kultur@berlingske.dk

ALLAN OTTE: Efterbilleder. Gl. Holtegaard. Attemosevej 170. Holte. Til 4. juli. www.gholtegaard.dk

En fortælling om en søgen

KUNST ★★★★★ Kunst og liv smelter sammen i Lindsey Seers værk på Statens Museum for Kunst.

Af Astrid la Cour

Mens øjnene vender sig til mørket i X-rummet på Statens Museum for Kunst, hører man en meget dyb, næsten dæmonisk, kvindestemme fortælle. En stor arkitektonisk form fylder det meste af rummet, ved siden af ligger endnu to former, foran en videoskærm. Her får man fortalt hele den historie, som ligger til grund for britiske Lindsay Seers' seneste

værk »It has to be this way²«. Historien om hendes halvsøsters forsvinden efter et scooteruheld i Rom, der gav hende hukommelsestab. Seers' værk er udformet som en lang søgen efter halvsøsteren – og der er mildt sagt langt til TV-programmet »Spørløs«.

I sin søgen tager Seers udgangspunkt i den rationelle, videnskabelige brug af fotografiet som dokumentation og historisk kildemateriale. Men hun udvælger og struk-

turer efter helt tilfældige kriterier, hvor fotografi og video mest af alt fungerer som led i en følelsesbaseret, vilkårlig og mystisk tilgang til verden.

Drømmende karakter

Iklædt en soldateruniform fra kolonitiden og med et videokamera integreret i uniformskasketten rejser Seers til Ghana.

Denne særprægede optageteknik, der følger hendes blikretning, giver på forun-

derlig vis den store videoinstallation en drømmende karakter med et skær af uhygge, når man følger med Seers rundt i mørke, gamle forladte bygninger – i en selviscenesættelse der refererer til den postkoloniale historie i området, der oprindeligt var kendt som den svenske og senere den danske guldkyst.

Seers lader byens og landskabets geografiske udformning påvirke hendes psykiske tilstand og reaktioner – og

dermed også hele hendes forståelse for søsterens liv og mystiske forsvinden. Gennem indlevelsen afsløres reelle detaljer om hendes og søsterens fælles historie, bl.a. at stedfaderen var diamant-smugler i Vestafrika.

Når hun både forsøger at leve sig ind i en anden historisk tid og søger at genopleve dele af søsterens liv, ved at følge hendes spor, sætter hun utallige historiske lag i spil. Der opstår et net af referen-

cer, der umiddelbart ender blindt. Seers kaster sig ind i projektet med krop, sind, fantasi, minder og savn, og mysteriet svæver stadig i luften som en flot visuel komposition.

kultur@berlingske.dk

LINDSAY SEERS: »It has to be this way²« X-rummet. Statens Museum for Kunst. Til 26. september. www.smk.dk